

“मीठे बच्चे- विश्वकासबै आत्माहरु अन्जान र दुःखी छन्, तिमीले उनीहरुमाथि उपकार गर, बाबाको परिचय दिएर खुशीमा ल्याऊ, उनीहरुको आँखा खोल।”

प्रश्न:- कुनै पनि सेन्टरको वृद्धिको आधार के हो?

उत्तर:- निःस्वार्थ सच्चा दिलको सेवा। तिमीलाई सेवाको सदैव सोख रह्यो भने सबै कुरा भरिपूर्ण हुँदै जान्छ। जहाँ सेवा हुन सक्छ त्यहाँ प्रबन्ध गर्नु पर्छ। माग्नु कसैसँग पनि हुँदैन। माग्नु भन्दा मेनु भला। स्वतः सबैथोक आउँछ। तिमी अरुले जस्तो चन्दा जम्मा गर्न सक्दैनौ। मार्गेर सेन्टरको उन्नति हुँदैन। त्यसैले नमागी सेन्टरलाई जमाऊ।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरु यहाँ बसेका छन्, बुद्धिमा यो ज्ञान छ, कसरी सुरुमा हामी माथिबाट आउँछौं। जसरी विष्णु अवतरणको खेल देखाउँछन्। विमानमा बसेर फेरि तल आउँछन्। अहिले तिमी बच्चाहरु सम्झन्छौं अवतार आदि जे पनि देखाउँछन् त्यो सबै गलत हो। अहिले तिमी बुझ्दछौं- हामी आत्माहरु वास्तवमा कहाँका रहने वाला हौं, कसरी माथिबाट फेरि यहाँ आउँछौं, कसरी ८४ जन्मको पार्ट बजाउँदै पतित बन्छौं? अब फेरि बाबा पवित्र बनाउनुहुन्छ। यो त अवश्य तिमी विद्यार्थीहरुको बुद्धिमा हुनु पर्छ, ८४ को चक्र हामी कसरी लगाउँछौं? यो स्मृतिमा रहनु पर्छ। बाबा नै सम्झाउनुहुन्छ- तिमी कसरी ८४ जन्म लिन्छौं। कल्पको आयुलाई लम्बा-चौडा टाइम दिएको कारण यति सहज कुरा पनि मेनुष्यहरु बुझ्दैनन्, त्यसैले अन्धश्रद्धा भनिन्छ। अरु जति पनि धर्महरु छन् तिनीहरु कसरी स्थापना हुन्छन्, यो पनि तिमी बुद्धिमा छ। तिमीलाई थाहा छ- पुनर्जन्म लिदै लिदै, पार्ट बजाउँदा-बजाउँदा अहिले अन्त्यमा आइपुगेका छौं। अब फेरि फर्केर जान्छौं। यो ज्ञान तिमी बच्चाहरुलाई नै छ। दुनियाँमा अरु कसैले पनि यो ज्ञान जान्दैनन्। भन्दछन्- ५ हजार वर्ष पहिला स्वर्ग थियो। तर त्यो के थियो, यो जान्दैनन्। अवश्य आदि सनातन देवी-देवताहरुको राज्य थियो। तर यो कति पनि जान्दैनन्। तिमी सम्झन्छौं- हामी पनि पहिला केही पनि जानेका थिएनौं। अरु धर्मवालाहरु आफ्नो धर्म स्थापकलाई नै नजानेका होऊन्, यस्तो कहाँ हुन्छ र। तिमी अहिले जानकार, जानी बनेका छौं। बाँकी सारा दुनियाँ अन्जान छ। हामी कति समझदार बनेका थियौं, फेरि अब बेसमझ अन्जान भएका छौं। मनुष्य भएर अथवा कलाकार भएर पनि हामीले जानेका थिएनौं। ज्ञानको प्रभाव हेर कस्तो छ! यो तिमीले नै जान्दछौं। त्यसैले बच्चाहरुलाई भित्र कति गदगद् हुनु पर्छ। जब धारणा हुन्छ तब नै भित्र त्यो खुशी आउँछ। तिमीलाई थाहा छ- हामी सुरु-सुरुमा कसरी आयौं फेरि कसरी शूद्र कुलबाट ब्राह्मण कुलमा परिवर्तन भयौं। यो सृष्टिको चक्र कसरी फिर्दछ, त्यो तिमीहरु सिवाय दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैनन्। भित्र यो ज्ञान डान्स हुनु पर्छ। बाबा हामीलाई कति अनौठो ज्ञान दिनुहुन्छ, जुन ज्ञानबाट हामीले आफ्नो वर्सा पाउँछौं। लेखिएको पनि छ- यस राजयोगबाट म तिमीलाई राजाहरुको राजा बनाउँछु। तर केही पनि समझमा आउँदैनथ्यो। अहिले बुद्धिमा सारा रहस्य आएको छ। हामी शूद्रबाट अब सो ब्राह्मण बन्छौं। यो मन्त्र पनि बुद्धिमा छ। हामी सो ब्राह्मण फेरि देवता बन्नेछौं फेरि हामी उत्रिँदा-उत्रिँदा तल आउँछौं। कति पुनर्जन्म लिदै चक्र लगाउँछौं। यो ज्ञान बुद्धिमा रहनाको कारण खुशी पनि रहनु पर्छ। अरुलाई पनि यो ज्ञान कसरी मिलोस्? कति ख्यालात चलिरहन्छ। कसरी सबैलाई बाबाको परिचय दिने? तिमी ब्राह्मण कति उपकार गर्छौं। बाबा पनि उपकार गर्नुहुन्छ नि। जो एकदमै अन्जान छन्, उनीहरुलाई सधैंको लागि सुखी बनाऔं। आँखा खोलिएदिएौं। खुशी हुन्छ नि। जसलाई सेवाको सोख रहन्छ उनीहरुलाई मनभित्र आउनु पर्छ, धेरै खुशी हुनु पर्छ। हामी आत्माहरु कहाँका रहनेवाला हौं, फेरि कसरी आउँछौं पार्ट बजाउन? कति उच्च बन्छौं फेरि कसरी तल आउँछौं फेरि रावण राज्य कहिले सुरु हुन्छ? यो अहिले बुद्धिमा आएको छ।

भक्ति र ज्ञानमा रात-दिनको फरक छ। सुरुदेखि भक्ति कसले गरेका हुन्? तिमी भन्नेछौं- पहिला-पहिला हामी आयौं, त्यसैले धेरै सुख देख्यौं फेरि हामी भक्ति गर्न लाग्यौं। पूज्य र पुजारीमा कति रात-दिनको फरक छ। तिमी पासमा अहिले कति ज्ञान छ। खुशी हुनु पर्छ। कसरी हामीले ८४ को चक्र लगायौं। कहाँ ८४ जन्म, कहाँ ८४ लाख! यति सानो कुरा पनि कसैको ध्यानमा आउँदैन। लाखौं वर्षको तुलनामा त यो एक-दुई दिनको बराबर हुन जान्छ। राम्रा-राम्रो बच्चाहरुको बुद्धिमा यो चक्र घुमिरहन्छ, तब नै भनिन्छ स्वदर्शन चक्रधारी। सत्ययुगमा यो ज्ञान

हुँदैन। स्वर्गको कति गायन छ। वहाँ केवल भारतवर्ष नै थियो। जुन थियो त्यो फेरि बन्नु नै छ। बाहिरबाट त देखिनमा केही पनि आउदैन। साक्षात्कार हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— यो पुरानो दुनियाँ अब खतम हुनु छ फेरि नम्बरवार हामी नयाँ दुनियाँमा आउनेछौं। आत्माहरू कसरी आउँछन् पार्ट बजाउन, त्यो पनि तिमीले बुझ्नेका छौ। आत्माहरू यतिकै कतै माथिबाट झर्दैनन्, जसरी नाटकमा देखाउँछन्। आत्मालाई त यी आँखाद्वारा कसैले देख्न पनि सक्दैन। आत्मा कसरी आउँछ, सानो शरीरमा कसरी प्रवेश गर्छ, धेरै अनौठो खेल छ। यो पढाइ ईश्वरीय हो। यसमा दिन-रात ख्यालात चल्नु पर्छ। हामी एक पटक बुझ्दछौं, मानौं देखेर फेरि वर्णन गर्छौं। पहिला जादुगरले धेरै चीजहरू निकालेर देखाउँथे। बाबालाई पनि जादुगर, सौदागर, रत्नागर भन्छन् नि। आत्मामा नै सारा ज्ञान रहन्छ। आत्मा नै ज्ञानसागर हो। भन्दछन्— परमात्मा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, तर उहाँ को हुनुहुन्छ, कसरी उहाँ जादुगर हुनुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। पहिला तिमी पनि बुझ्दैनथ्यौ। अहिले बाबा आएर देवता बनाउनुहुन्छ। भित्र कति खुशी हुनु पर्छ। एक बाबा नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, हामीलाई पढाउनु पनि हुन्छ। यो केवल तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। यो दिन-रात मनमा स्मरण चल्नु पर्छ। यो बेहदको नाटकको ज्ञान केवल एक बाबाले नै सुनाउन सक्नुहुन्छ, अरु कसैले सुनाउन सक्दैन। बाबाले कहाँ देख्नु भएको छ र, तर उहाँमा सारा ज्ञान छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म सत्ययुग-त्रेतामा त आउदिनँ तर ज्ञान सारा सुनाउँछु। आश्चर्य लाग्छ नि। जसले कहिल्यै पार्ट नै लिनुभएन, उहाँले कसरी बताउनुहुन्छ! बाबा भन्नुहुन्छ— मैले केही पनि देखिदैनँ। न म सत्ययुग-त्रेतामा आउँछु तर ममा ज्ञान कति राम्रो छ जुन म एकै पटक आएर तिमीलाई सुनाउँछु। तिमीले पार्ट बजायौ, तिमी जान्दैनौ। जसले पार्ट नै बजाउनु भएको छैन उहाँ सबै सुनाउनुहुन्छ— आश्चर्य छ नि। हामी जो पार्टधारी हौं, हामी केही पनि जान्दैनौ तर बाबामा कति धेरै ज्ञान छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कहाँ सत्ययुग-त्रेतामा आउँछु र, जुन तिमीलाई अनुभव सुनाऊँ? ड्रामा अनुसार नदेखिकनै, अनुभव नगरेकनै सारा ज्ञान दिनुहुन्छ। कति आश्चर्य छ— म पार्ट बजाउन आउँदै आउदिनँ, तापनि तिमीलाई सारा पार्ट सम्झाउँछु, त्यसैले नै मलाई ज्ञानको सागर भन्दछन्।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू! अब आफ्नो उन्नति गर्नु छ भने आफूलाई आत्मा सम्झ। यो हो खेल। तिमी फेरि पनि यस्तै खेल गर्नेछौ। देवी-देवता बन्छौ। फेरि अन्त्यमा चक्र लगाएर मनुष्य बन्छौ। आश्चर्य मान्नु पर्छ नि। बाबामा यो ज्ञान कहाँबाट आयो? उहाँको त कुनै गुरु पनि छैन। ड्रामा अनुसार पहिलादेखि नै उहाँमा पार्ट भरिएको छ। यसलाई प्रकृतिको लीला (कुदरत) भनिन्छ नि। हरेक कुरा आश्चर्यजनक छ। त्यसैले बाबा बसेर नयाँ नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्छ। यस्तो बाबालाई कति याद गर्नु पर्छ। ८४ को चक्रलाई पनि याद गर्नु छ। यो रहस्य पनि बाबाले नै सम्झाउनु भएको हो। विराट् रूपको चित्र कति राम्रो छ। जसले लक्ष्मी-नारायण अथवा विष्णुको चित्र बनाउँछन्, त्यही देखाउँछन्— हामीले कसरी ८४ जन्ममा आउँछौं। हामी नै देवता फेरि क्षत्रिय, वैश्य फेरि शूद्र। यो स्मरण गर्नमा के कुनै कठिनाई छ र? बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानको सागर। कसैसँग कहाँ पढ्नु भएको छ र, न शास्त्र आदि नै पढ्नु भएको छ। पढ्दै नपढी, गुरु नै नगर्नाई सारा ज्ञान बसेर सुनाउने, यस्तो त कहिल्यै देखेनौ। बाबा कति मीठा हुनुहुन्छ। भक्तिमार्गमा कसैले कसैलाई, कसैले कसैलाई मीठो सम्झन्छन्। जसलाई जे आउँछ उसैको पूजा गर्न थाल्छन्। बाबा बसेर सबै रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। आत्मा नै आनन्द स्वरूप छ, फेरि आत्मा नै दुःख रूप छी-छी बन्छ। भक्तिमार्गमा त तिमीले केही पनि जान्दैनथ्यौ। मेरो कति महिमा गर्छन् तर जानेका केही पनि छैनन्। यो पनि कति अनौठो खेल छ। यो सारा खेल बाबाले सम्झाउनु भएको छ। यति धेरै चित्र सिँढी आदि कहिल्यै देखेका पनि थिएनन्। अब देख्दछन्, सुन्छन् भने भन्छन्— यो ज्ञान त यथार्थ रीति छ। तर काम महाशत्रु हो, यस माथि विजय पाउनु छ, यो सुनेर सुस्त हुन्छन्। तिमी कति सम्झाउँछौ, सम्झदै सम्झदैनन्। कति मेहनत लाग्छ। यो पनि जान्दछौ— कल्प पहिले जसले बुझ्नेका थिए उनैले बुझ्नेछन्। दैवी परिवारका जति बन्नु पर्ने छ उनीहरूलाई नै धारणा हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी श्रीमतमा राजधानी स्थापना गर्छौं। बाबाको डायरेक्शन छ— अरूलाई पनि आफूसमान बनाऊ। बाबा सबै ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ। तिमीले पनि सुनाइरहेका छौ। त्यसैले अवश्य यी शिवबाबाको रथले पनि सुनाउन सक्छन्। तर आफूलाई गुप्त गरिदिन्छन्। तिमी शिवबाबालाई नै याद गर्दै गर। यिनको त महिमा पनि गर्नु छैन। सर्वका सद्गति दाता, मायाको जंजीरबाट छुटाउनेवाला एकै हुनुहुन्छ।

बाबा कसरी बसेर तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ— यो तिमी बच्चाहरू सिवाय अरु कसैलाई थाहा छैन। मनुष्यहरू यो पनि जान्दैनन् कि रावण के चीज हो। हरेक वर्ष जलाइरहन्छन्। पुतला त दुश्मनको बनाइन्छ नि। तिमीलाई अहिले थाहा भएको छ— रावण हाम्रो दुश्मन हो, जसले सबैलाई कति दुःखी, कंगाल बनाइदिएको छ। सबै ५

विकाररूपी रावणको पञ्जामा फँसेका छन्। कसरी अरूलाई पनि रावणबाट छुटाउने? यो बच्चाहरूलाई मनमा आउनु पर्छ। सेवा हुन सक्छ भने प्रबन्ध गर्नु पर्छ। सच्चा दिलले, निःस्वार्थ भावले सेवा गर्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यस्ता बच्चाहरूको धन (हुण्डी) मैले स्वीकार्छु। ड्रामामा निश्चित छ। सेवाको राम्रो मौका छ भने यसमा सोध्नु पनि पर्दैन। बाबाले भनिदिनु भएको छ सेवा गर्दै गर। कसैसँग पनि नमाग। माग्नु भन्दा मर्नु भला। आफै तिमी पोसमा आउँछ। मागेर सेन्टरको उन्नति हुँदैन। नमागिकनै तिमीले सेन्टर जमाऊ, आफै सबै आउँछ। त्यसमा तागत रहनेछ। जसरी बाहिरी व्यक्तिहरूले चन्दा जम्मा गर्छन्, यस्तो तिमीले गर्नु हुँदैन।

मनुष्यलाई त कहिल्यै भगवान् भनिदैन। ज्ञान त हो बीज। बीजरूप बाबा बसेर तिमीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। बीज नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ नि। त्यो जड बीजले त वर्णन गर्न सक्दैन। तिमी वर्णन गर्छौं। सबै कुरालाई बुझ्न सक्छौं। यस बेहदको वृक्षलाई कसैले पनि बुझेका छैनन्। तिमी अनन्य बच्चाहरूले जान्दछौं नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— माया पनि प्रबल छ। केही सहन पनि गर्नु पर्छ। कति कडा-कडा विकार छन्। राम्रा-राम्रा सेवा गर्नेहरूलाई चल्दा-चल्दै यस्तो मायाको थप्पड लाग्छ, भन्छन् हामी त गिर्यौं। सिढी माथि चढ्दा-चढ्दै तल खस्न पुग्छन्। गरेको कमाई सारा चट (खतम) हुन्छ। दण्ड त अवश्य मिल्छ। बाबासँग प्रतिज्ञा गर्छन्, रगतले पनि लेखेर दिन्छन् फेरि पनि गुम भए। बाबा पक्का गर्नको लागि देख्नु पनि हुन्छ, यति धेरै व्यक्तिहरू अपनाउँदा पनि फेरि दुनियाँ तर्फ नै जान्छन्। कति सहज सम्झाउनुहुन्छ, पार्टधारीहरूले आफ्नो पार्टको नै स्मरण गर्नु पर्छ। आफ्नो पार्ट कसैले कहाँ भुल्न सक्छ र! बाबा त दिनहुँ भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाइरहनुहुन्छ। तिमीले पनि धेरैलाई सम्झाउँछौं फेरि पनि भन्दछन्— हामी बाबाको सम्मुख जाऔं। बाबाको कार्य त आश्चर्यजनक छ। दिनहुँ मुरली चलाउनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ निराकार। नाम, रूप, देश, काल त छैन। फेरि मुरली कसरी सुनाउनुहुन्छ? आश्चर्य खान्छन्, फेरि पक्का भएर आउँछन्। दिल हुन्छ यस्ता बाबा वर्सा दिन आउनु भएको छ, उहाँसँग मिलौं। यसरी चिनेर आए भने बाबासँग ज्ञान रत्न धारण गर्ने सक्छन्। श्रीमतलाई पालन गर्न सक्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) ज्ञानलाई जीवनमा धारण गरेर खुशीले गद्गद् हुनु छ। अनौठो ज्ञान र ज्ञानदाताको स्मरण गरेर ज्ञान डान्स गर्नु छ।

२) आफ्नो पार्टको नै स्मरण गर्नु छ, अरूको पार्टलाई हेर्नु छैन। माया धेरै प्रबल छ त्यसैले खबरदार रहनु छ। आफ्नो उन्नतिमा लागि राख। सेवाको सोख राख।

वरदान:- सदा यादको छत्रछायाँमा, मर्यादाको रेखाभित्र रहने मायाजित विजयी भव बाबाको याद नै छत्रछायाँ हो। छत्रछायाँमा रहनु अर्थात् मायाजित विजयी बन्नु। सदा यादको छत्रछायाँमा र मर्यादाको रेखाभित्र रह्यो भने भित्र आउने कसैको हिम्मत हुँदैन। मर्यादाको रेखादेखि बाहिर निकल्यो भने माया पनि आफ्नो बनाउनमा होशियार छ। तर हामी अनेक पटक विजयी बनेका छौं, विजयमाला हाम्रै यादगार हो— यस स्मृतिद्वारा सदा समर्थ रहने गर। अनि मायासँग हार हुन सक्दैन।

स्लोगन:- सर्व खजानाहरूलाई स्वयंमा समाहित गरेमा सम्पन्नताको अनुभव भइरहन्छ।